

elementer, der må indgå i en fornuftig udviklingsstrategi.

Sagt meget kort: En markedsorienteret økonomisk politik skal kombineres med opbygningen af en effektiv stat og et levende civilsamfund. Der skal skabes en fattigdomsorienteret vækst, som giver fattige mennesker mulighed for beskæftigelse og indkomst. Fattige kvinder og mænd skal sikres indflydelse på deres eget liv og på samfundets udvikling, og de skal have sikkerhed for, at deres tilværelse ikke undergraves fra den ene dag til den anden af sygdom, naturkatastrofer eller overgreb fra magtfulde grupper i deres eget samfund.

Den debat, vi har haft det sidste års tid om dansk udviklingspolitik, har i høj grad handlet om netop disse principper.

Jeg er meget glad for, at Tingets medlemmer har taget aktivt del i debatten både ved forespørgslen i maj og på de møder, som har været afholdt med Udenrigsudvalget.

Diskussionerne har vist, at der i høj grad er enighed om nye hovedlinjer i dansk udviklingspolitik. I den nye strategi for dansk udviklingspolitik, »Partnerskab 2000«, har vi fra dansk side et godt bud på de målsætninger, vi må sætte os gennem udviklingssamarbejdet, og de strategiske valg, vi må træffe for mest effektivt at bidrage til den globale indsats for fattigdomsbekæmpelse og bæredygtig udvikling.

I juni i år var jeg i Tanzania. Det har jeg været et par gange, men denne gang var det et specielt arrangement, nemlig en konference arrangeret med deltagere fra vores programsamarbejdslande i Afrika. Der var både regeringsrepræsentanter og folk fra det private erhvervsliv og fra civilsamfundet. Alle debatterede med stor entusiasme vores ideer til den nye danske udviklingspolitik. Der var livlige diskussioner og indimellem meget store meningsforskelle, men hovedbudskaberne fra konferencen var ikke til at tage fejl af.

Udviklingssamarbejdet er en tovejsrelation, som kun fungerer, hvis den bygger på gensidig respekt. Begge parter skal være forpligtede til at søge at nå de mål, som er opstillet i fællesskab. Der ønskes hverken godgørenhed eller bedrevidende attituder. Der må fra begge sider gerne stilles krav til den anden part om ansvarlighed, åbenhed og gennemsigtige procedurer.

Jeg hæftede mig ikke mindst ved det stærke og entydige budskab fra de mange repræsentanter fra civilsamfundet i modtagerlandene om, at de har brug for, at Danmark som trovær-

dig partner uden skjulte dagsordener stiller krav til deres egne myndigheder om transparent og god forvaltning. Samtidig var det lige så klart budskabet, at et reelt partnerskab stiller nye og større krav til os selv.

Vi vil med den nye strategi tage disse budskaber alvorligt. Vi skal etablere et partnerskab med udviklingslande, der tager udgangspunkt i landenes egne strategier for udvikling og bekæmpelse af fattigdom. Partnerskabet skal bygge på de grupper af udviklingslande, som reelt ønsker at bekæmpe fattigdom. Der skal laves aftaler, som klart opstiller de fælles mål for samarbejdet og de forpligtelser, som hver partner påtager sig.

Men vi skal naturligvis også være realistiske. Landene i den tredje verden har meget forskellige udgangspunkter og ressourcer. Faktisk har de ofte meget begrænsede ressourcer, og man skal huske på, at der er en årsag til, at vi er repræsenteret med udviklingsbistandsarbejde. Og måske sagt til Venstres ordfører i denne sag: Det er ikke, fordi der er et fullfledged fungerende pluralistisk demokrati, det er ikke, fordi der er en hundrede procents respekt af menneskerettigheder som herhjemme, det er ikke, fordi der er en makroøkonomisk orden, som vi kender det herhjemme, og det er ikke, fordi der i udviklingslandene er vækst og sociale ordninger, som vi kender det herhjemme. Det er faktisk for at prøve at nå bedre menneskerettigheder og bedre økonomiske og sociale forhold. Det er det, der er årsagen til, at vi er i udviklingslandene. Det er derfor, vi giver udviklingsbistand.

Samarbejdet vil derfor – det må vi forudse – møde tilbageslag og møde modgang. Vi skal også tage vores langsigtede forpligtelser alvorligt. Vi vil til enhver tid i dialog med vores partnere tage det op, når vi finder, at der træffes forkerte valg, men vi skal være robuste, og vi skal være fleksible.

Vi skal have mod til at fastholde engagementer, så længe vi finder, at udviklingen går i den rigtige retning mod mere demokrati, mod respekt for menneskerettighederne og mod reelle velfærdsforbedringer for den fattige befolkning.

Partnerskabet stiller krav til udviklingslandene om at følge en fattigdomsorienteret vækstfremmende politik, men partnerskabet stiller også krav til os om i højere grad at tilpasse os de prioriteringer, som vores partnere fastlægger. Vi skal ikke give køb på vores grundlæggende principper eller krav om ansvarlig admi-